

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 510/2025
16.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Микића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Микића – адвоката Душка Вилотијевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К.28/24 од 08.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 843/24 од 04.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Микића – адвоката Душка Вилотијевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К.28/24 од 08.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 843/24 од 04.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К.28/24 од 08.11.2024. године, између осталих, окривљени Иван Микић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 03.04.2023. године до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Истом пресудом одређено је да се од окривљеног Ивана Микића одузима 0,04 грама нето масе опојне дроге кокаин и дигитална вагица за прецизно мерење црне боје са ознаком „Proscale PX100“. Одређено је да се од окривљеног Ивана Микића одузима

имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у износу од 33.420 евра и 53.000,00 динара. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а обавезан је и да плати остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд донети посебну одлуку.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 843/24 од 04.03.2025. године у ставу I изреке одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Краљеву и бранилаца окривљених Ивана Микића и АА, па је потврђена пресуда Вишег суда у Краљеву К.28/24 од 08.11.2024. године. У ставу II изреке пресуде одбачена је као неблагоприятна жалба окривљеног АА која је изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву К.28/24 од 08.11.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ивана Микића – адвокат Душко Вилотијевић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини пресуде Вишег суда у Краљеву К.28/24 од 08.11.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 843/24 од 04.03.2025. године и предмет врати на поновну одлуку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Ивана Микића у поднетом захтеву истиче да је побијана осуђујућа пресуда заснована искључиво на незаконитом доказу и то на правноснажној пресуди Вишег суда у Краљеву СПК.10/23 од 26.07.2023. године која је донета на основу споразума о признању кривичног дела закљученог између јавног тужиоца и окривљеног ББ. Као разлог немогућности коришћења ове пресуде у предметном кривичном поступку, бранилац истиче да како наведена пресуда не представља јавну исправу из члана 138. став 2. ЗКП о постојању чињеница које чине обележја признатог кривичног дела, а из разлога јер суд у поступку одлучивања о споразуму о признању кривичног дела не утврђује чињенице које су наведене у опису кривичног дела које је окривљени признао, то се стога по браниоцу наведена пресуда не може користити као доказ о постојању тих чињеница у другом кривичном поступку где се исте чињенице доказују као обележје кривичног дела другог учиниоца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 112. став 26. КЗ је прописано да се исправом сматра сваки предмет који је подобан или одређен да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе, као и рачунарски податак.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП је прописано да је „исправа“ сваки предмет или рачунарски податак који је подобан или одређен да служи као доказ чињенице која се утврђује у поступку (члан 83. став 1. и 2.).

Одредбом члана 138. став 1. ЗКП је прописано да се доказивање исправом врши читањем, гледањем, слушањем или увидом у садржај исправе на други начин.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП је прописано да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу.

Имајући у виду цитиране законске одредбе члана 112. став 26. КЗ и члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП, којима је ближе одређен појам исправе, те имајући у виду да правноснажна пресуда Вишег суда у Краљеву СПК.10/23 од 26.07.2023. године која је донета против саокривљеног ББ на основу споразума о признању кривичног дела закљученог између јавног тужиоца и саокривљеног ББ, у законитом поступку од стране надлежног суда, након оцене свих услова из члана 317. ЗКП којима се суд руководио приликом доношења наведене пресуде, по налажењу Врховног суда, представља предмет који је подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе, то се, дакле, наведена пресуда сходно одредбама члана 112. став 26. КЗ и члана 2. став 1. тачка 26) ЗКП сматра јавном исправом коју је у прописаном облику издао надлежни државни орган у границама своје надлежности и као таква се може користити, односно извести као доказ у кривичном поступку, с тим што је потпуно друго и одвојено питање оцене тог доказа од стране суда.

Упознавањем на главном претресу одржаном дана 08.11.2024. године са садржином исправе - правноснажне пресуде Вишег суда у Краљеву СПК.10/23 од 26.07.2023. године, којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела СК.бр.6/23 од 25.07.2023. године закључен између јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Краљеву и окривљеног ББ, у присуству изабраног браниоца – адвоката Ђорђа Здравковића и то вршењем увида у садржај наведене пресуде, а што је сходно одредби члана 138. став 1. ЗКП предвиђено као један од начина на који се врши доказивање исправом, суд је поступио у свему законито, сагласно процесној одредби члана 405. ЗКП која омогућава суду да на главном претресу изведе доказе путем вршења увида или читања садржине писмена и снимака, при чему је овај доказ прибављен од стране суда као органа поступка по предлогу јавног тужиоца сходно одредби члана 139. став 1. ЗКП, а што је један од начина на који се прибавља исправа. Следствено наведеном, Врховни суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога у овом делу није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као незаконит доказ на коме је суд засновао побијану правноснажну пресуду означава исказ саокривљеног ББ дат на рочишту за одлучивање о споразуму о признању кривичног дела. По ставу браниоца, такав исказ окривљеног се не може користити у другом кривичном поступку, из разлога јер није дат у складу са правилима о саслушању окривљеног или о испитивању сведока у контрадикторном поступку предвиђеним одредбама Законика о кривичном поступку, будући да није дат на главном претресу у јавном поступку, већ на рочишту за одлучивање о споразуму о признању кривичног дела са кога је јавност искључена, при чему суд не проверава истинитост признања окривљеног датог приликом закључења са јавним тужиоцем наведеног споразума.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер из побијаних правноснажних пресуда, као и из списка

предмета, произилази да суд није засновао побијану правноснажну пресуду на исказу саокривљеног ББ датом на записнику са рочишта за одлучивање о споразуму о признању кривичног дела одржаном пред Вишим судом у Краљеву дана 26.07.2023. године, већ је суд побијану правноснажну пресуду засновао, између осталог, на исказима саокривљеног ББ који су дати пре закључења споразума о признању кривичног дела и то на исказу датом на записнику о саслушању окривљеног ББ пред овлашћеним службеним лицима МУП-а РС ДП ПУ Краљево у присуству браниоца по службеној дужности – адвоката Станислава Дукића сачињеном дана 30.12.2022. године под бројем КУ.1413/22 и на исказу датом на записнику о саслушању окривљеног ББ пред Вишим јавним тужиоцем у Краљеву у присуству изабраног браниоца – адвоката Ђорђа Здравковића сачињеном дана 31.12.2022. године под бројем КТИ.34/22, а у које записнике је суд извршио увид на главном претресу одржаном дана 08.11.2024. године, а који искази и по начину прибављања и по својој садржини представљају законите доказе на којима се пресуда може заснивати. Наиме, одредба члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП омогућава суду да на главном претресу изведе доказ путем вршења увида или читања садржине записника о исказу саопштеног према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом. Упознавањем на главном претресу одржаном дана 08.11.2024. године са садржином записника о исказу саокривљеног ББ сачињеном пред овлашћеним службеним лицима Полицијске управе у Краљеву дана 30.12.2022. године и записника о исказу саокривљеног ББ сачињеном пред Вишим јавним тужиоцем у Краљеву дана 31.12.2022. године, а према којем саокривљеном је у конкретном случају кривични поступак окончан правноснажном осуђујућом пресудом Вишег суда у Краљеву СПК.10/23 од 26.07.2023. године, а што произилази из списка предмета, суд је поступио у свему законито, сагласно процесној одредби члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, те је вршењем увида у наведене записнике извео дозвољен доказ.

Осталим наводима браниоца окривљеног у овом делу се, по налажењу Врховног суда, не оспорава законитост доказа на којима је суд засновао побијану осуђујућу пресуду, већ се фактички само оспорава оцена изведених доказа од стране суда и правилност чињеничног стања које је утврђено у побијаној правноснажној пресуди везано за то да је окривљени Иван Микић извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, оспоравањем од стране браниоца чињеничних утврђења и закључака суда као неутемељених у изведеним доказима, а уз давање при томе сопствене оцене изведених доказа и то посебно одбране окривљеног Ивана Микића и исказа сведока ВВ, ГГ и ДД као контрадикторних са исказима саокривљеног ББ датим пред овлашћеним службеним лицима ПУ Краљево дана 30.12.2022. године и пред ВЈТ у Краљеву дана 31.12.2022. године, а који наводи браниоца не престављају дозвољени разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредби члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног није посебно ни разматрао.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Микића у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац по њему неправилну примену од стране суда одредби чланова 91. и 92. КЗ при доношењу одлуке о одузимању имовинске користи од окривљеног Ивана Микића, по налажењу Врховног суда, суштински образлаже тако што оспорава чињенична утврђења и закључке суда да

је окривљени Иван Микић новац у износу од 33.420 евра и 53.000,00 динара прибавио извршењем кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је у предметном кривичном поступку оглашен кривим и то претходном продајом опојне дроге кокаин дана 30.12.2022. године, износећи при томе сопствене тврдње да окривљени у конкретном случају није прибавио никакву имовинску корист и полемишући са разлозима које је суд дао у образложењу побијаних нижестепених пресуда везано за одлуку о одузимању имовинске користи од окривљеног Ивана Микића. Изнетим наводима браниоца окривљеног се, по налажењу Врховног суда, суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 3. ЗКП), док суштински својим наводима у овом делу указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Микића – адвоката Душка Вилотијевића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић